

Hszie Ling-jün

A VÖRÖS SZIKLÁKHOZ SÉTÁLOK,
ÉS KIVITORLÁZOM A TENGERRE

A kezdődő nyárban az idő szelíd még,
az illatozó, dús fű még ki nem égett.
Reggeltől estig a vízparton időzöm,
sötét felhők gyűlnek s ismét elenyésznek.
Hiába kutatom a tenger határát –
hát még ha a szikkadt pusztaságba nézek!
Lágyan elpihent a Vizek Ura éppen,
álmából a víz vad szelleme sem ébred.
Felvonom vitorlám szirti mohát szedni,
s tengeri meduzát gyűjtök eleségnek.
Ime, dagály támad előjelek nélkül –
üres csónakomban könnyen partra érek.
Csung-lien kihajózott a tengerre hajdan,
Ce-mou a partról is palotába tért meg.

A hírnévre vágyó erénye hiányos,
elhagyja a pompát, ki magában élhet.
Hamarabb vágják ki az egyenes fákat –
vigyázok: ne érjek túl korai véget.

Eörsi István fordítása